

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 27/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 158

Mỗi hình thức ở nơi Phật pháp đều là biểu pháp nhắc nhở chúng sanh. Chúng ta nhất định phải hiểu rõ ý nghĩa này. Hòa Thượng chỉ dạy rằng tượng Phật A Di Đà đứng với một tay cầm hoa sen, một tay duỗi xuống biểu thị là lúc nào Ngài cũng chào đón để tiếp dẫn chúng sanh. Hình tượng Thích Ca Mâu Ni Phật ngồi là dạy chúng ta rằng tâm luôn phải định, ý niệm không được dao động, đặc biệt là không để bị hoàn cảnh bên ngoài làm cho mê hoặc.

Chúng ta từ nơi hình thức này mà thể hội để lập chí tu tập cho đúng. Nếu người nào quá chú trọng hình thức thì người đó thường có tâm mong cầu, mong được Phật ban phước lành. Có người đã đầu tư cả tỷ bạc thỉnh Tượng Phật, chuông đồng ở nước ngoài về để làm một gian thờ Phật. Tuy nhiên, chỉ trong một thời gian thì gia đình người đó bị phá sản. Trong tâm họ sẽ thâm trách rằng thờ Phật hoành tráng và tốn nhiều tiền như vậy sao không được bảo hộ che trở.

Cho nên biểu pháp nơi nhà Phật chính là nhắc chúng ta phải nỗ lực tu hành, luôn tự thay đổi, tự làm mới mình, nhờ đó, phước lành tự nhiên đến. Không ai có quyền ban phước hoặc giáng họa đến cho chúng ta. Chúng ta phải thật làm thì mới thật thấu hiểu việc này. Ngược lại, chúng ta không làm thì sẽ mơ mơ hồ hồ. Ví dụ như chúng ta bày cúng vào dịp lễ Tết là thể hiện tâm tri ân báo ân Phật, Cha Mẹ, Tổ quốc và chúng sanh chứ không phải cầu phước báo. Đó mới là tâm uống nước nhớ nguồn.

Năm nay hai câu đối giao thừa của chúng ta là: *“Cha Mẹ có đức hạnh thì con cái nhất định sẽ được tốt lành. Thầy giáo tốt thì học trò nhất định sẽ tốt.”* Chúng ta hãy nhìn lại xem, khi ở vai trò cha mẹ, chúng ta đã có đức hạnh chưa? Sở dĩ gia đình không hạnh phúc tạo nên sự bất an cho xã hội là do trong gia đình không có những cha mẹ tốt. Tuy nhiên, đối với cha mẹ là bề trên, chúng ta không quá yêu cầu cha mẹ phải thực hành bởi họ cũng giống bao người, cũng cần có nhân duyên, thiện căn, phước đức thì mới có sự tu tập tốt.

Trong hoàn cảnh đó, chính chúng ta phải là người cha, người mẹ có đức hạnh. Chỉ cần chúng ta tu tập tốt thì thế hệ sau của chúng ta trong vô hình sẽ được cảm hóa một cách thâm lặng. Chúng ta không nên nghĩ rằng quả báo tốt sẽ có ngay trong hiện đời, bởi có thể sau khi chúng ta ra đi rồi thì âm hưởng đó còn lưu lại.

Chúng ta cần có một vị thầy tốt thì bản thân mới có hướng đi tốt. Tất cả khởi tâm động niệm, việc làm của người dẫn đạo là vô cùng quan trọng. Người có tâm rộng lớn chắc chắn sẽ hướng dẫn người sau với tâm đó. Còn một người tự tư ích kỷ, đố kỵ thì chắc chắn sẽ dẫn dắt người đến sự đố kỵ. Cho nên *“Cha Mẹ có đức hạnh thì con cái nhất định sẽ được tốt lành. Thầy giáo tốt thì học trò nhất định sẽ tốt.”*

Chúng ta đã là người trưởng thành, chúng ta đã có đầy đủ tư cách để có lúc làm một vị lãnh đạo, có lúc làm một người thân, có lúc lại như một vị thầy chưa? Chúng ta phải quay lại quán sát từng khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình chứ chúng ta không tìm cầu bên ngoài. Chúng ta tiếp nhận được giáo huấn của Hòa Thượng trong nhiều năm, vậy thì cứ như vậy mà làm.

Khi Hòa Thượng còn tại thế, tôi có rất nhiều cơ hội để đến bên cạnh Ngài. Tôi tự quán sát rằng ngày ngày mình nghe Hòa Thượng, phiên dịch pháp của Hòa Thượng thì mình đã làm được gì? Chúng ta đã có một vị thầy tốt và nhờ đó, việc tu hành, việc phục vụ chúng sanh mới có động lực tích cực. Nghe lời, làm theo Hòa Thượng đã giúp tôi trong nhiều năm qua, làm được nhiều việc mà không cần phải sáng tạo.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Xin hỏi Hòa Thượng, quyền tạng nội tạng là một nghĩa cử thiện lành, thế nhưng Phật giáo chủ trương trong 8 giờ đồng hồ thì không động đến người mất, xin hỏi như vậy có phải là không được quyền hiến nội tạng hay không và đối với việc tất cả phải xả có trái nghịch không? Phải nên làm thế nào cho đúng pháp?”*

Xả nghĩa là xả trên tâm thì những thứ xả bên ngoài mới là thật xả. Nếu chúng ta chỉ xả bên ngoài, không xả tâm thì có lẽ chúng ta làm chỉ vì *“danh vọng lợi dưỡng”*, ảo danh ảo vọng chứ không phải là thật làm.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: *“Phật pháp nói xả là triệt để buông xả, thế nhưng, vấn đề ở chỗ bạn có triệt để buông xả không? Nếu bạn triệt để buông xả thì bạn quyền hiến nội tạng của bạn sẽ không có vấn đề gì cả, chỉ sợ là miệng nói quyền tạng nhưng đến lúc người ta cắt lấy thì lại hối hận, khởi tâm sân và mọi việc sẽ dẫn đến sai lầm, vấn đề liền nghiêm trọng. Cho nên lâm chung, không thể không nghiêm túc về vấn đề này!”* Chúng ta sanh thiên hoặc tự tại vãng sanh thì vừa tắt hơi là đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, lúc ấy, ai đó cắt lấy nội tạng cũng không hề gì, không có sự đau đớn.

Hòa Thượng nói tiếp: *“Trên Kinh Phật nói, sau 8 tiếng, thân thức của người dứt hơi thở vẫn chưa rời đi. Chỉ cần linh hồn chưa rời khỏi thân thể thì nếu cắt xẻ thân thể sẽ vẫn còn cảm giác đau. Nếu lúc đó, họ rất rõ ràng và biết mình đã quyền hiến cơ quan nội tạng, rất hoan hỷ thì không vấn đề gì. Nhưng khi cắt lấy cơ quan nội tạng mà cảm thấy vô cùng thống khổ và vì vô cùng thống khổ mà sanh ra sân hận thì phiền phức quá lớn rồi.”*

“Một ý niệm hoan hỷ sẽ hướng lên trên sanh thiên. Một ý niệm sân hận thì liền đọa xuống ba đường, Địa Ngục, Ngã Quỷ, Súc Sanh. Cho dù không có tội nghiệp quá nặng nên không đọa vào địa ngục thì cũng đọa súc sanh, do tâm sân hận lúc đó nổi lên sẽ biến thành độc xà, mãnh thú.” Cho nên chúng ta phải thận trọng đối với việc này. Chúng ta chính mình thật sự đã có định lực hay chưa? Có đủ sức để khi lâm chung không còn phải trải qua thân trung ấm của 8 giờ, 12 giờ?

Có ba hạng người sau khi lâm chung không có thân trung ấm là người vãng sanh Tây Phương Cực Lạc, người sanh thiên và người đọa Địa Ngục. Tôi luôn cho rằng thân này là tứ đại giả có, vậy tại sao mình không tận dụng thân giả có này, tận tâm tận lực dùng hết thời gian mà làm các việc lợi ích chúng sanh, đâu cần phải chờ đến khi lâm chung mới làm các việc lợi ích.

Nếu nội tạng của chúng ta được gắn lên một người tu hành, tiếp tục sự nghiệp hy sinh phụng hiến chí công vô tư thì quá tốt. Còn nếu nội tạng của chúng ta được gắn lên người suốt ngày hưởng thụ, tự tư tự lợi, tham cầu, thỏa mãn năm dục sáu trần, hay gắn vào người phản thầy, phản bạn, phá gia tri tử, bất hiếu với cha mẹ, bất kính với trưởng bối thì chúng ta có nên làm không? Cho nên khi chúng ta còn khỏe mạnh thì cố gắng dùng thân này hy sinh phụng hiến, làm một cách tích cực cho cộng đồng xã hội.

Không cần đợi đến lúc thân này không sống nữa mới đem lợi ích cho người khác. Ngày ngày chúng ta vẫn tham cầu *“danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, tham sân si mạn”* thì nội tạng của chúng ta cũng ô nhiễm không khác gì những linh kiện máy móc gần hỏng hết. Gắn sang chiếc máy khác thì vẫn chạy được nhưng lại khập khiễng. Nếu hằng ngày chúng ta sống xa lìa tập khí phiền não thì ngày ngày chúng ta đang biểu pháp lợi ích được biết bao chúng sanh. Chúng ta cần hiểu giá trị thật của thân thể này.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Phật pháp dạy bạn xả là ở ngay trong cuộc sống thường ngày, có thể xả thân tâm thế giới, xả chính mình vì người, vì xã hội, vì chúng sanh mà phụng vụ, không vì chính mình. Việc làm này quan trọng hơn việc bạn quyên hiến nội tạng.”** Bà Hứa Triết từ nhỏ đến lớn sống trong hoàn cảnh thuận thiện thuận tịnh và sau này bà phát tâm làm người phục vụ cho người khác, chăm sóc người bệnh cả cuộc đời mà không hề có gia đình riêng. Đây mới là sự quyên hiến có giá trị.

Hòa Thượng nói: **“Bạn quyên hiến cơ quan nội tạng, bạn chỉ giúp một người, còn nếu chúng ta dùng thân này vì xã hội, đại chúng mà làm việc là chúng ta đã giúp đỡ rất nhiều người. Cho nên chữ xả phải nên ở ngay trong lúc bình thường, chăm chỉ nỗ lực mà làm. Không cần đợi đến khi mình chết thì mới tặng.”**

“Chúng ta nhất định phải hiểu nếu chúng ta chân thật niệm Phật, vãng sanh rồi thì không hề gì, bởi vì người vãng sanh khi dirt hơi thở thì thần thức đã đến thế giới Tây Phương Cực Lạc cho nên thân thể của bạn có bị cắt xẻo cũng không sao. Chỉ sợ là bạn không được vãng sanh, bạn chưa vãng sanh, như vậy thì phiền phức

quá! Có ba hạng người không có thân trung ấm. Người vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc, đạo Địa Ngục và sanh cõi trời đều không có thân trung ấm.”

“Tất cả các tổ sư Đại đức đều vì chúng sanh mà lo nghĩ, lo nghĩ cái gì vậy? Lo nghĩ về tiền đồ tương lai của bạn. Vì việc bạn sanh về đâu là vô cùng quan trọng. Nếu như bạn tương lai được sanh lên trời để hưởng thiên phước thì bạn lại vì tất cả chúng sanh mà làm nhiều việc thiện lành, giúp đỡ tất cả chúng sanh. Việc này so với việc bạn xả bỏ cơ quan nội tạng cho một, hai người thì có bằng bạn giúp được rất nhiều người hay không? Giúp người đó có được lâu không? Cũng không lâu, cũng vài năm. Cho nên việc này phải tỉ mỉ mà suy xét!”

Từng có một câu chuyện về một người nữ có tu tập, cô ấy đăng ký hiến tạng. Sau khi mất do tai nạn giao thông, cô ấy được đưa vào bệnh viện nhưng vì cơ quan nội tạng không lấy được nữa nên chuyển sang hiến xác. Ngày ngày, sinh viên thực tập cả nam và nữ đến học trên xác của cô. Tuy nhiên, cô đã về báo mộng cho gia đình là cảm thấy ái ngại và vì sao không có quần áo. Câu chuyện này đáng để cho chúng ta suy xét!

Hòa Thượng từng nói rằng khi chúng ta còn sống, linh hồn còn trong thân xác này, hơi ấm còn trong thân tứ đại này thì hãy tận tâm tận lực mà làm các việc cần thiết để giúp ích cho chúng sanh. Một mặt, chúng ta làm lợi ích chúng sanh, mặt khác việc này cũng là tích công bồi đức. Trong ý niệm của chúng ta, không có chuyện làm là để có được công đức nhưng ý niệm vì người khác mà lo nghĩ khiến công đức, phước báu được vun bồi.

Kinh A Di Đà nói rằng: *“Đâu phải thiện căn phước đức nhân duyên ít mà về được nước kia”*. Người muốn sanh được về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phải có nhân duyên, thiện căn, phước đức cực lớn. Chúng ta muốn sanh về trời hưởng thiên phước thì chúng ta phải có phước rất lớn chứ phước nhỏ không sanh về được cõi trời. Ngay trong cõi này cũng vậy, tuy không bằng người trời nhưng người cõi nhân gian phải có đại phước báu mới giàu có, mới có cuộc sống vinh hiển.

Do đó, ngày ngày chúng ta phải tích cực mà tạo phước. Chẳng những chúng ta tạo phước mà chúng ta còn không hưởng phước. Bà cư sĩ Hứa Triết là người tận tâm tận lực giúp ích người khác, thế nhưng đời sống của bà thì thế nào? Quần áo của bà được nhặt trong thùng rác, bà không mua đồ sa sỉ tốn quá nhiều tiền. Bà từng nói bà chưa từng mua cho mình một bộ đồ mới nào. Đó là bà tu phước nhưng không hưởng phước. Do đó, chúng ta chẳng những tu phước, mà còn biết tích phước và tiết phước.

Chẳng hạn như chúng ta nhận được bao nhiêu, chúng ta lại cho đi bấy nhiêu, cho đi hết. Tài vật đến càng nhiều thì chúng ta càng cho đi nhiều để lợi ích chúng sanh. Cho nên bố thí càng nhiều thì phước càng nhiều. Phước càng nhiều thì tài vật càng lớn, do đó, tài vật càng lớn thì chúng ta càng cho đi nhiều hơn nhằm làm lợi ích cho chúng sanh. Đây là đạo lý mà Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta. Chúng ta chắc chắn không phải tạo

được nhiều phước lành để cải thiện đời sống của mình tốt hơn. Chúng ta không cần cải thiện đời sống mà chúng ta cần tích cực làm nhiều việc lợi ích chúng sanh./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!